

LEKKER LINKS WIE DENKT DE POLITIE WEL DAT ZE IS? + HET FAILLIET VAN DE VVD

NIEUWE REVU

Nieuw
in Revu:
Arthur van
Amerongen

Seks?
Twee keer
rukken is
mooi zat'

Werkloze
voetballers
Dit is hun
laatste
kans

Op zoek
naar
Satan
Het liefst
offer ik
een mens'

De nieuwe topadvocaten

De nieuwe generatie advocaten
is zelfverzekerd, hondsbrutaal en
heeft geen greintje ontzag voor
autoriteiten.

Editie 30 • 2015 • revu.nl

INHOUD

20 VRAGEN VAN DE WEEK

Leuk hoor, die foto's van Pluto. Maar wat hebben we eraan? En hoeveel kost dat wel niet?

22 REVU ONTDEKT

Op pad met het werklozenelftal van de spelersvakbond VVCS

26 TUNNELKONING

El Chapo flikte het weer: hij ontsnapte via een tunnèl. Profiel van een drugs-miljardair

36 COCKY CONCHITA

De nieuwe cartoon van Arthur van Amerongen en Gabriël Kousbroek

38 ADVOCATJES

Amper droog achter de oren, maar hondsbrutaal: de topadvocaten van de toekomst

44 POLDERSATANISTEN

Ondergronds wordt er in Nederland nog even fanatiek als altijd aan duivels-aanbidding gedaan. 'Hoe meer mensen sterven, hoe gelukkiger ik ben'

ENTERTAINMENT

50 PREVIEW

Public Enemy

52 FILM, BOEK & MUZIEK

Een R&B-ster die niet over zijn spetterende seksleven kwezelt. Een verademing. Ook de moeite waard: *Ant-Man*

60 MAXIM HARTMAN

Eindelijk, een economie-column van Maxim Hartman! Maar eerst wil hij het even hebben over zijn vervanger van vorige week. De inferieure sneuneus Tim den Besten

65 LEON VERDONSCHOT

De gasten bij *Wie Doet De Afwas* willen met hun kop op tv. Het maakt niet zoveel uit waarmee of waarin

66 DIRK & DESIREE

38 TOPADVOCATEN VAN DE TOEKOMST

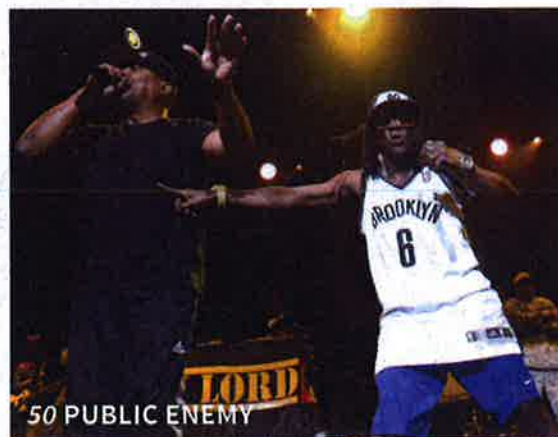
65 LEON VERDONSCHOT

26 EL CHAPO

44 SATANISTEN

50 PUBLIC ENEMY

Nieuwe cartoon

Een tijdje terug zaten adjunct-hoofdredacteur Casper Sikkema en ik op een terras in de Amsterdamse binnenstad. Dat van café De Zwart aan het Spui, om precies te zijn. Dat hoort zo, want daar zitten traditiegetrouw allerlei schrijvers en intellectuelen. Dat leek ons dus een prima plek om nog eens wat ideeën voor dit prachtige blad door te nemen. Een van die ideeën was mijn diepe wens om meer cartoons voorbij te laten komen. Een goede spotprent legt met een paar lijntjes haarfijn sociale misstanden bloot. Zo'n scherpe tekening kan ministers hun baan kosten, presentatoren overspannen krijgen. Het moet dus intelligent zijn, sociaal bewogen! Deze diepe gedachtegang werd helaas constant onderbroken door twee giepende en vloekende mannen achter ons. Ordinair gedoe, dit etablissement onwaardig. Geïrriteerd keken we om en Casper herkende in een van de heren Arthur van Amerongen, 'die columnist van de Volkskrant'. Hij vierde samen met zijn getrouwe illustrator Gabriël Kousbroek dat hun nieuwe boek de etalage van boekhandel Athenaeum had overgenomen. De ontwapenende Casper, die heel goed met mensen die drinken overweg kan,

legde contact. En het duurde niet zo lang tot er opeens het idee opdook dat Arthur en Gabriël een cartoon moesten maken voor Nieuwe Revu. Meer dan een cartoon! Het zou een feuilleton worden, elke week weer een nieuwe episode. Briljant! En daarom, zeer gewaardeerde lezer, beginnen we deze week met de Zuid-Amerikaanse avonturen van *Conchita*. Proost! Dat er vele bewindslieden mogen sneuvelen!

Marijn Schrijver
Hoofdredacteur

ACHTER DE SCHERMEN

Jonge advocaten (p. 38)

Verlaggeefster Anna Korterink: 'Nog nooit schreef ik een stuk waar voor publicatie zoveel over heen en weer werd gebeld, gemailld, ge-sms't en nog eens werd gebeld als het stuk over de vijf jonge topadvocaten. De strekking van de meeste van die berichten was ongeveer als volgt: Wat ik daar zeg over die cliënt/collega/officier van justitie, kun je dat aanpassen/weghalen/totaal herschrijven in mijn eigen woorden zodat ik niet vervelend/onze-

ker/arrogant overkom? Hoewel op sommige momenten frustrerend – de meeste criminelen zijn sneller tevreden, bij deze leeftijdsnoten heb ik m'n poot behoorlijk stijf moeten houden – is de houding veelzeggend: het be-

tekent dat we in ieder geval een juiste selectie hebben gemaakt. De toekomstige topadvocaten zitten stuk voor stuk overal bovenop. En dat is eigenlijk precies wat je als eventueel toekomstig cliënt van ze mag verwachten.'

REVU

Colofon

Hoofdredactie Marijn Schrijver,
Casper Sikkema (adjunct)

Artdirectie Manolito Joosten

Redactie Danny Koks

Beeldredactie Freddy Leenders

Eindredactie Martin Bouwman, Niek Stolker,
Edwin Struis

Vormgeving Melvin Rangel

Secretariaat Diane Beijer

Aan dit nummer werkten mee Özcan Akyol,
Arthur van Amerongen, ANP Foto, Peter Blok,
John den Braber, Vincent Cardinaal, Getty
Images, Maxim Hartman, Vincent Hoberg,
Hollandse Hoogte, Marith Iedema, Tom Kellerhuis,
Hein de Kort, Gabriël Kousbroek, Anna Korterink,
Casper Naber, Ilvy Njikiktjen, Norbert Pek,
Geert Oosterwijk, Reuters, Paul Schram, Leon
Verdonschot, Jan Zandbergen

Uitgever

Anton Pijper

Redactieadres

Joan Muyskenweg 6, 1096 CJ Amsterdam
020-572 1541, redactie@revu.nl

Opgave en vragen over abonnementen:

Abonnementenland, Postbus 20,
1910 AA Uitgeest Tel. 0900-ABOLAND of 0900-226
52 63 € 0,10 per minuut Fax 0251-31 04 05 Site:
www.bladenbox.nl
voor abonneren of www.aboland.nl
voor adreswijzigingen en opzeggingen.
Abonnementenland is ook bereikbaar
via Twitter. Stuur uw tweet naar:
@Aboland_klanten.

Vanuit België:

Opgave en vragen over abonnementen
Abonnementenland
Diependaalweg 6
3020 Herent
Tel. +32 (0)28 08 55 23
Site: www.bladenbox.be voor abonneren of
www.aboland.be voor adreswijzigingen en
opzeggingen.

Beëindigen abonnement:

Opzeggingen dienen acht weken voor afloop van
de abonnementsperiode in ons bezit te zijn.
Prijswijzigingen voorbehouden.

Sales

Roger Vroemen
06-20884554
roger.vroemen@pijpermedia.nl

Nieuwe Revu is een uitgave van:

 PIJPER MEDIA
a family business

Naam:
Wapenfeit:

Cem Polat (28) boekte dit jaar een aantal grote successen met vrijspraak in een omvangrijke skimzaak en in een zaak rondom de invoer van honderden kilo's harddrugs

*'Ik twijfel
nog tussen een
Mercedes en
een Jaguar'*

TOPADVOCATEN VAN DE TOEKOMST

Move over Bram, Nico en Theo. Meet Cem, Heleen, Juriaan, Meike en Michael. De nieuwe lichting topadvocaten is zelfverzekerd, hondsbrutaal en heeft geen greintje ontzag voor autoriteiten.

Tekst Anna Korterink Fotografie Ilvy Njokiktijen

CEM POLAT

'Onze generatie strafrechtadvocaten is veel vlotter, minder oubollig dan vroeger,' zegt Cem Polat (28). 'Vroeger was het meer ons kent ons – steeds hetzelfde klikke advocaten. Toen werd je raar aangekeken als je strafrechtadvocaat was. Nu heeft het iets stoers: het is juist hot, en de concurrentie is veel groter. Daarom moet je tegenwoordig ook veel brutaler zijn.'

We spreken Polat in een kamer van het statige kantoorpand van Guarda Advocaten in Breukelen. Hij neemt plaats aan een grote houten tafel en leunt ontspannen achterover op zijn stoel, met de armen over elkaar en een geamuseerde glimlach op zijn gezicht. Zelfverzekerd.

Toen hij vijf jaar geleden werd beëdigd, was hij de jongste strafpleiter op dat moment, inmiddels is hij sinds februari partner van dit kantoor. Zijn drijfveer als advocaat, en tegelijk het leukste aspect aan zijn werk: het bijstaan van de underdog die in zijn eentje tegenover het machtige politie- en justitieapparaat komt te staan.

Polat: 'Je moet een soort van natuurlijk wantrouwen hebben tegen politie en justitie, anders moet je geen strafrechtadvocaat worden.' Tijdens zijn studie liep hij een tijdje mee bij politie en recherche, gewoon om eens te kijken hoe die kant van het strafrecht in elkaar stak. Dat was een goede voedingsbodem voor dat wantrouwen. 'Het was heel gezellig hoor, hele leuke mensen. Maar veel agenten zijn gewone burgers gebleven, alleen dan met een pak aan en een pistool in de hand.' Hoofdschuddend: 'Bizar om te zien. Dat zijn wel de mensen die het moeten doen. Je ziet weleens bij een aanhouding: iemand geeft een agent een duw, en die pakt meteen zijn knuppel en begint te slaan. Terwijl ze juist voor zulke situaties zijn getraind.' Hij buigt zich over tafel: 'Ik wil gewoon dat politie en justitie zich aan de spelregels houden.' Want daar maakt hij zich zorgen over: 'Wij moeten ons er wel aan houden: als wij een dag te laat hoger beroep instellen dan hebben we een probleem, wij worden op de vingers getikt. Die spelregels bieden ons, de

**'Je kan geen
tutje zijn, dat
werkt gewoon
niet'**

Naam:
Wapenfeit:

Meike Lubbers (28)
werkte voor de Federal
Public Defender in
Nashville en schreef
het boek *De waarde van
de ambtsedige waarheid*.

burgers zeg maar, bescherming. En als dat wegvalt genieten wij geen bescherming meer.'

Enige ijdelheid is Polat niet vreemd. Zijn pak oogt niet goedkoop, de rondleiding door zijn kantoor geschiedt vol trots en ja, een mooie auto is toch wel belangrijk. Wat dat betreft heeft hij van de vijf advocaten in deze serie nog het meest weg van de oude strafpleiter die zijn successen graag deelt. 'Toen ik een paar jaar geleden een witte Mercedes kocht maakten mijn collega's me belachelijk: het was zo'n typische strafrechtadvocaat-auto,' lacht hij. Hij staat nu op het punt weer een nieuwe auto te kopen. 'Ik twijfel tussen een Mercedes en een Jaguar. Maar ik denk dat ik voor de Jaguar ga.'

MEIKE LUBBERS

'Het verschil tussen de flashy strafpleiters met mooie pakken en dure auto's aan de ene kant, en de linkse idealisten aan de andere kant was er altijd al,' zegt Meike Lubbers (28). 'Maar vroeger was een advocaat meer een merk. Tegenwoordig zijn we daar denk ik wat terughoudender in.' Revu wordt hartelijk ontvangen op haar kamer in het kantoor van De Haan Advocaten en Notarissen, aan de rand van de Groningse binnenstad. Het is een lichte kamer, met alleen op haar bureau een aantal losse papieren en wat boeken, voor de rest is het erg netjes. Aan de ene muur hangt een schilderij van een haan, aan de andere muur hangt een haan in toga. Als ze

wegloopt om koffie te halen draait ze zich nog even om. 'Het is natuurlijk niet verstandig om een journalist alleen achter te laten in een ruimte met dossiers,' zegt ze. Erg voorzichtig aangelegd is ze toch al niet: nog voor ze goed en wel advocaat was, kwam Lubbers de strafrechtwereld binnen met een boek, *De waarde van de ambtsedige waarheid*, waarmee ze zich de woede van het politieapparaat op de hals haalde. Ze zet daarin namelijk vraagtekens bij het feit dat een (getuigen) verklaring die een politieagent op ambtseed aflegt als enig bewijs kan gelden in een rechtszaak, terwijl de gouden regel nu juist luidt: één getuige is geen getuige. 'Dat is één van de eerste dingen die je tijdens je studie strafrecht leert, en dat is logisch: iemand kan liegen, en nog veel vaker heeft iemand het gewoon fout. Die regel geldt voor iedereen, behalve voor politieagenten.' En dat moet anders, vindt ze. Ze weet ook wel dat lang niet iedereen - collega's uitgezonderd - blij is met haar boek, maar dat kan haar niet zoveel schelen.

Volgens Lubbers zijn alle vrouwen die goed zijn in strafrecht stoere wijven. 'Je kan geen tutje zijn, dat werkt gewoon niet.' Zelf zoekt ze dan ook altijd het liefst de confrontatie op; het aangaan van de strijd vindt ze een van de leukste aspecten aan haar werk. Ze werkte enige tijd bij het Openbaar Ministerie, maar die mentaliteit sprak haar niet aan. 'De sfeer qua ambitie is er heel anders,' zegt ze diplomatiek. Zij maakt zichzelf liever impopulair door iemand in een moeilijke positie bij te staan, dan dat alles draait om het straffen, daar zit geen uitdaging in.

De knappe brunette komt heel vastberaden over, en heeft een fijne nuchterheid over zich. Dat komt in Groningen ook wel van pas: 'Dat popiejopiegedrag, daar moet je hier echt niet mee aankomen, dan val je meteen door de mand. Van die advocaten die high-fivend de rechtszaal inkomen, dan denk ik echt: doe normaal. En rechters hebben daar ook een hekel aan.'

Naam:
Wapenfeit:

Michael Berndsén (32)
stond 'hockeygluurder'
Luigi C. bij, die werd
veroordeeld tot ander-
half jaar cel, in plaats
van de vier die werden
geëist.

**'Je zal het
hele systeem
maar tegen je
hebben'**

Waar veel van haar generatiegenoten in de Randstad zitten, blijft zij in het noorden. 'Ik werk door het hele land, maar krijg hier nu al de verantwoordelijkheid om zelf veel zaken te doen,' legt ze uit. Vanuit haar huis loopt ze zo naar kantoor en naar de rechtbank. Ze had ooit wel een fiets, maar die werd meteen toen ze hier kwam wonen gestolen. Zo zie je maar: in Groningen zijn, in tegenstelling tot wat men in Amsterdam en omstreken misschien denkt, ook wel criminelen.

MICHAEL BERNDSÉN

Volgens Michael Berndsén (32) is de strafrechtadvocatuur niet meer zo romantisch als vroeger, toen topadvocaten nog goeie vertellers waren die vol vuur een overtuigend pleidooi neerzetten. 'Tegenwoordig worden hogere eisen gesteld aan de verweren van de advocaat, waardoor er minder ruimte is voor dat soort verhalen. En dat is jammer, want daarmee gaat een mooi beeld verloren.' Berndsén nodigt Revu op een warme vrijdagmiddag uit op zijn

kantoor aan de Kromme Nieuwe-gracht in Utrecht, bij Van Boom Advocaten. Hij kwam hier in 2008 terecht toen de naamgever van het kantoor, Ruud van Boom, een aantal studenten zocht die hem konden helpen bij het doorpluizen van de dossiers in de beruchte Puttense moordzaak. 'Daar zijn al die dozen nog van,' wijst hij. Op de zolder van het pand – waarvan het uitzicht op de Domtoren de moeite van de klim naar boven waard maakt – staan in de hoek tientallen dozen op elkaar gestapeld, vol met ordners en papieren. 'Dat was natuurlijk fantastisch. We zijn hier met een groepje jongeren begonnen, waarvan ik als enige ben overgebleven.' Bij Van Boom werkt hij nu drie jaar als advocaat, per juli maakt hij

de overstap naar Meijers Canatan Advocaten in Amsterdam. Alles aan Berndsen straalt kalmte en beheerstheid uit. Hij is galant en beleefd, en hoewel de manier waarop hij de dingen zegt erg netjes is, houdt hij zich niet in met wát hij zegt. Zo gaat volgens hem de afname van DNA bij verdachten veel te ver. 'Bij de kleinste feiten wordt al DNA afgenomen. Het DNA van een bijstandsmoeder die een keer de fout in gaat wordt meteen opgenomen in het bestand. Er worden nu dagelijks mensen veroordeeld alleen op basis van een DNA-spoor, terwijl alleen het aantreffen van de sporen op een bepaalde plek niets zegt over het feit dat er gepleegd is. Bijvoorbeeld in die Puttense zaak: dat er zaden van onze cliënt op het

slachtoffer zijn aangetroffen wil niet zeggen dat hij haar vermoord heeft. Daar is echt meer bewijs voor nodig.'

Hij gaat nog even door over dingen die misgaan, zoals in de zaak van een van moord verdachte cliënt. Daarin bleek dat in de getuigenverklaring in het dossier precies het tegenovergestelde stond van wat die getuige had verklaard tijdens het verhoor. Daar kwam hij pas achter toen hij zelf de tapes terugluisterde. Het zijn deze dingen die hem nog strijdlijstiger maken dan hij al is, al bekruipt hem heel soms het gevoel dat hij in een boek van Kafka terecht is gekomen. 'Het zal je maar gebeuren dat je verdachte bent, en dat je dit allemaal tegen je hebt, dat hele systeem.' Hij krijgt er de rillingen van, en wij op dit punt in het gesprek inmiddels ook. Als hij dat doorheeft, verschijnt er een grote glimlach op zijn gezicht. 'Ja, dit is ook wel weer mijn rant-uurtje hoor,' zegt hij geruststellend. Het is tenslotte vrijdagmiddag en heel warm, en hij heeft ook heus wel een positieve noot. Bijvoorbeeld dat er steeds minder veroordelingen zijn voor moord met voorbedachte raad. Voorheen betekende een paar seconden tussen het grijpen van een mes en het neersteken van je buurman al dat er sprake was van bedenktijd, dus van voorbedachte raad, dus van moord. Tegenwoordig is het bedenktijd-argument niet meer afdoende. Dat betekent eerder een veroordeling voor doodslag dan voor moord: toch al gauw een verschil van een paar jaar.

HELEEN FEENSTRA

'Topadvocaten van vroeger werkten net zo hard als nu, maar onze generatie ligt veel meer onder een vergrootglas,' merkt Heleen Feenstra (30). Revu ontmoet haar op het kantoor van Jebbink Soeteman Advocaten in Amsterdam, waar ze sinds drie jaar werkt. Feenstra is een energieke verschijning en erg alert: ze weegt zorgvuldig af wat ze wel en niet vertelt, en kijkt ons voortdurend onderzoekend aan. Ze lijkt zich in eerste instantie wat ongemakkelijk te voelen bij het interview. 'Ik ben niet altijd blij geweest met wat er geschreven is,' zegt ze verontschuldigend.

'Dan maar
geen goede
sfeer'

Naam:
Wapenfeit:

Heleen Feenstra (30) stond de ouders van een slachtoffer in de Amsterdamse zedenzaak bij, en pleitte onlangs nog een cliënt vrij in een heroïnezaak.

Tijdens haar studie werkte ze als griffier bij de rechtbank. 'Dat was heel leerzaam: je weet wat rechters vinden van advocaten, wat hen wel of niet aanspreekt. En ja, je ziet toch vooral hoe het dan niet moet.' Daarna werd ze advocaat-stagiair bij Bram Moszkowicz. Maar ze heeft eigenlijk geen zin om het daarover te hebben: de meeste journalisten zijn toch alleen maar uit op sensatieverhalen over haar voormalige werkgever. 'Het was een roerige tijd waarin ik gigantisch veel heb geleerd. Ik heb er geen seconde spijt van gehad.'

Ze is duidelijk iemand die graag de touwtjes in handen houdt. Als enige van de vijf hier geportretteerde advocaten wilde ze van tevoren weten wat voor vragen we wilden gaan stellen. 'Ik ben nogal nieuwsgierig aangelegd,' lacht ze. 'Als ik iets niet mag weten, word ik gek.' Dat maakt haar werk nogal arbeidsintensief, omdat ze vaak lang en veel met cliënten in gesprek is. Maar zij vindt dat niet erg, en de cliënten al helemaal niet. 'Zij leggen hun hele lot in mijn handen, en ik moet ervoor zorgen dat dat vertrouwen terecht is. Daarom neem ik elke zaak bloedserieus, of het nou een grote of een kleine zaak is.' Waar Feenstra, net als haar generatiegenoten, steeds vaker tegenaan loopt is de waarde die door justitie gehecht wordt aan mobiele telefoons. 'Die zijn natuurlijk een bron van informatie, maar daar worden veel te snel conclusies uit getrokken. Zo is op een telefoon die wordt toegeschreven aan een cliënt van mij een belastend berichtje gevonden, van maanden geleden. Terwijl hij zegt dat hij die telefoon toen nog helemaal niet in zijn bezit had. Het is heel lastig om dat aan te tonen.'

Feenstra deinst niet terug voor wat felheid in de rechtszaal. 'Ik hoef niet altijd aardig gevonden te worden. Als je te lief bent dan kom je er niet.'

Laatst nog, zat ze bij een politieverhoor van een cliënt. Volgens de politie hield ze zich niet aan de regels doordat ze inbrak tijdens het verhoor, terwijl het volgens haar juist andersom was: de politie hield zich niet aan de regels doordat ze haar cliënt begonnen te ondervra-

Naam:
Wapenfeit:

Juriaan de Vries maakte zich, naar aanleiding van random drugscontroles door het OM op Lowlands, hard voor een mobiele advocatensprekkamer op festivals.

gen over hele andere zaken dan was afgesproken. Toen ze er voor de tweede keer iets van zei, werd ze uit het verhoor gegooid. 'Voor mij is het logisch dat ik doe wat nodig is, ook al is de sfeer de volgende keer dat ik die agent tegenkom waarschijnlijk niet zo leuk. Dat is dan maar zo.'

JURIAAN DE VRIES

We treffen Juriaan de Vries ('Ik ben nooit zo heel happig op het vertellen van mijn leeftijd') op het kantoor van Meijering Van Kleef Ficq & Van der Werf Advocaten in Amsterdam, waar hij na zijn stage is blijven plakken. De advocaat heeft in zijn enthousiasme en gretigheid

'Ik kan wel driftig zijn, ja'

af en toe iets weg van een jonge hond. Middenin een vurige tirade over hoe hij het 'focking shocking' vindt als er op camerabeelden iets heel anders te zien is dan wat een politieverbalisant in een proces-verbaal over die situatie beschrijft, vliegt er een glas water over tafel. Hij verontschuldigt zich. 'Ik kan wel

driftig zijn,' erkent hij. Maar het is toch gewoon ook zo dat een politieman die camerabeelden onjuist verbaliseert moet worden aangepakt? 'Dat een strafzaak niet meer stukloopt op een vergeten tap, alla, maar die agent moet wel een tik op zijn billen krijgen. Zo iets is toch levensgevaarlijk! Zo iemand

zou je keihard moeten aanpakken, zodat ook zijn collega's zich realiseren dat je dit niet moet flikken.'

Vanwege zijn directheid is hij in het verleden weleens op het matje geroepen bij een rechter-commissaris. 'Hij had klachten over mij gekregen en die wilde hij bespreken. Toen kwam ik echt lijkleek hier op kantoor, Ficq heeft daar hard om gelachen. Zij kan sowieso heel hard lachen om dingen die bij mij misgaan.'

Tegenwoordig probeert hij rustiger te blijven. Al kruipt zijn bloed altijd waar het niet gaan kan: 'Er zijn ongetwijfeld mensen die mij nog steeds een over het paard getild kutventje vinden.'

Zijn oprechte kwaadheid over het onrecht waar zijn cliënten volgens hem mee te maken krijgen - 'Als ik in een huur- of leaseauto rijd, word ik nooit onderworpen aan verkeerscontroles, cliënten met een Noord-Afrikaans uiterlijk vrijwel altijd' - en zijn gedrevenheid om daartegen in opstand te komen, werken aanstekelijk.

Zo windt hij zich op over het feit dat voor de doorzoeking van een woning altijd toestemming nodig is van een rechter, terwijl smartphones zonder tussenkomst van wie dan ook kunnen worden leeggehaald door de politie. 'Op mijn telefoon kun je nog meer over mijzelf vinden dan bij mij thuis,' zegt hij. 'Telefoons zijn een soort kleine huishoudens geworden, dat zegt het Hof zelf ook. Maar daar wordt vervolgens niks mee gedaan. Het is wel een enorme inbreuk op je privacy, daar moet regelgeving voor komen.'

Hij heeft een prettig soort bravoure over zich, en hoewel hij soms zoveel wil vertellen dat hij niet meer precies weet waar hij het ook alweer over had, lijkt hij in ieder geval altijd te weten wat hij wil. 'Laatst moest ik de rechtbank wraken. Ik hoorde na afloop dat een van de rechters over mij zei: als hij eenmaal een standpunt heeft, dan is hij er niet meer zo makkelijk vanaf te brengen. Terwijl ik heus weleens onzeker ben, maar op zo'n moment vastberaden. En dan denk ik: dat is toch juist een hele goede eigenschap voor een advocaat?' **A**